

Đề bài

Tả con đường
quen thuộc từ
nhà em đến
trường.

Bài làm 1

Mỗi buổi đến trường, em đi trên đoạn đường Bà Huyện Thanh Quan. Đối với thành phố Hồ Chí Minh quê em, đây là con đường êm đềm và hiền dịu nhất.

Đường Bà Huyện Thanh Quan không phải là đường buôn bán. Không có những hiệu buôn sang trọng, đông vui. Đây thuộc khu nhà ở. Những ngôi nhà ở hai ba tầng lầu, xây cất kiểu biệt thự, quét vôi trắng, vàng lấp ló sau hàng cây xanh tươi, nằm lúi sủu sau mảnh vườn nhỏ, ngăn cách với hè đường bằng một hàng rào song sắt. Cũng có những nhà một tầng bé nhỏ, khiêm tốn ẩn mình sau rào sắt, cửa kính phủ rèm thưa đầy vẻ ảm cúng. Nhiều hơn là những căn nhà nhỏ, nằm sát hè phố, không có mảnh vườn phía trước, cửa thường đóng kín vì không buôn bán gì. Nổi bật trên đường phố vắng vẻ, yên tĩnh này là tòa nhà lầu đồ sộ, quét vôi vàng của trường trung học phổ thông Nguyễn Thị Minh Khai. Những tà áo trắng thướt tha của các chị học sinh trung học vào ra nườm nượp đem lại sự tươi mát, rộn ràng cho con đường yên tĩnh này. Đối diện với khu trường náo nhiệt này là nơi mà hàng ngày đến trường em thường ghé vào như một trạm nghỉ chân của một cung đường dài. Đó là ngôi chùa Xá Lợi. Em đã từng ngắm nhìn không chán những ngọn tháp cao được trang hoàng rực rỡ. Em đã từng sờ tay lần theo từng đường chạm khắc hình rồng phượng nơi cột và cổng chùa. Đối với em, chùa Xá Lợi như một cung điện.

Không phải là đường phố buôn bán, lại không nằm trên trục đường chính của thành phố nên đường Bà Huyện Thanh Quan ít xe cộ qua lại. Ngay cả những giờ cao điểm trong ngày, đoạn đường này cũng rất yên tĩnh, đến độ tiếng chân em trên hè phố cũng nghe rõ mồn một. Chỉ đôi lúc mới có một chiếc xe gắn máy chạy qua. Sau tiếng máy nổ inh ỏi đó lại là một sự yên tĩnh kéo dài.

Suốt dọc đoạn đường, hàng cây hai bên hè phố chụm đầu trên không và lúc nào cũng rì rào, thảm thì trò chuyện cùng em. Ngay cả giữa trưa nắng gắt, em cũng được hàng cây tỏa bóng râm mát đưa em tới trường.

Đã bốn năm rồi, hàng ngày em đi trên đoạn đường này đến trường. Và hôm nay đây, đoạn đường đang đưa em đến kì thi tốt nghiệp cấp I. Em ngắm nhìn đoạn đường và thầm hứa sẽ cố gắng học tập thật giỏi để không phụ tấm lòng thương yêu, chăm sóc, bảo vệ của cây đối với em.

Bài làm 2

Nhà em cách trường không xa mấy, chỉ vượt qua một đoạn của con đường Điện Biên Phủ, Cao Thắng, Nguyễn Đình Chiểu là tới. Đoạn đường này đối với em thật là quen thuộc. Nhưng thân thiết nhất vẫn là đoạn đường Cao Thắng.

Lòng đường khá rộng, trải nhựa phẳng phiu, thật thích mắt. Xe chạy ngược xuôi tấp nập, nhưng không bao giờ có cảnh kẹt xe, vì ở mỗi ngã tư đều có hệ thống đèn báo hiệu hướng dẫn xe cộ lưu thông. Chúng em đi học rất thoải mái trên lề đường tráng xi măng. Dọc theo lề đường có những hàng cây sao cao vút, tỏa bóng râm mát cho đường phố ngay cả vào những trưa nắng gắt. Mỗi khi cơn gió thổi qua, là cây xào xạc nghe như tiếng hát ra, thật vui tai.

Nhà cửa bên đường hầu hết là cửa hiệu buôn bán, thi thoảng lạc lõng chen vào một ngôi nhà biệt thự. Cửa hiệu thì đủ loại: có tiệm may, có cửa hàng bán vật liệu xây dựng, có tiệm ăn, khách sạn. Lại có cả phòng khám bệnh, phòng chữa răng... Ngoài ra còn có cả một ngôi chùa và một rạp hát. Mỗi buổi đến trường, em thường ghé rạp hát. Chẳng phải để coi hát, xem phim mà chỉ để nghiêng ngó, ngắm nghía các biểu ngữ, các hình quảng cáo phim mới thật vui mắt. Tạt qua rạp hát, em còn được hòa mình vào cái náo nhiệt của các bài ca, điệu nhạc từ các loa phóng thanh đưa ra. Và đôi khi, còn để mua quà bánh từ những hàng bán nhan nhản quanh rạp hát.

Trên đoạn đường Cao Thắng, xe cộ qua lại tấp nập như mắc cửi, nhất là giờ đi làm, đi học buổi sáng, hoặc giờ tan sở, tan trường buổi chiều. Các xe hai bánh, bốn bánh nối đuôi nhau, chen chúc nhau chạy. Tiếng còi xin đường inh ỏi. Các bạn học sinh mặc đồng phục tung tăng đi từng nhóm trên hè đường. Các bạn thường dừng lại trước nhà bưu điện Bàn Cờ xem các bưu thiếp bày trong tủ kính.

Ngày tháng trôi qua, con đường đến trường đã trở nên thân thuộc với em ở từng góc nhỏ, từng ngôi nhà cho đến từng chỗ mấp mô dưới lòng đường và trên lề đường. Con đường đã gắn liền với ngôi trường Lương Định Của thân yêu của em. Em yêu trường, và em cũng yêu con đường đã dẫn em đến với ngôi trường của em.